

deres Varer til Salg her i Landet, men den ærede Ordfører maa fremfor alle vide, at nu faa vi vore Landbrugsvare billigere fra Udlandet, end vi selv kunne producere dem, og saa brister jo den Forudsætning, Falbe-Hansen gik ud fra den Gang. Der kan være mange Anker at fremsætte mod denne Lov. De eneste, jeg synes, der fra et agitatorisk Standpunkt ikke kunde have noget mod Loven, ere de Herrer Socialdemokrater, thi jeg tror, jeg tør gaa ud fra, at de Mænd, der faa disse Huse, ville blive gode Socialdemokrater. For det første ville de nemlig komme til at sidde i en meget trykket og fortvivlet Stilling, og for det andet ville de finde deres Regning ved, naar nogle Aar ere gaaede, gennem Socialdemokraterne at henvende sig til Rigsdagen for at faa de Byrder, der er paalagt dem, eftergivne. Det er disse Indvendinger, jeg har imod Forslaget. Der er jo talt i saa høje Toner om Lovforslaget, og jeg vil, uagtet jeg har disse Indvendinger mod det, ønske som alle andre, at Loven maa virke bedre, end jeg har tænkt, ja, jeg vil ønske, at jeg har set fejl paa Forholdene, men jeg tvivler derom, jeg tror, at naar nogle Aar ere gaaede, vil det vise sig, at jeg har Ret. Da jeg stillede mig til Valg, havde jeg den Ære at være stillet op imod en af Landbokommissionens Mænd, men her viste det sig, at Husmændene, som dog skulde være de eneste, der kunde afsige Dom i denne Sag, stemte paa mig og lod Kommissionens Mand være; de fandt, jeg havde Ret i mine Betragtninger, de fandt, at denne Lov kun var kommen til Verden for at skaffe bedre Arbejdskraft ude paa Landet, men ikke just af Kærlighed til Husmændene, og de stemte saa paa mig, fordi de fandt, jeg havde samme Synspunkt som de. Hvorvidt jeg har set fejl, vil Fremtiden vise, men jeg vil i denne Sag affholde mig fra at stemme for paa den Maade at reservere mig.

Harald Jensen: Naar jeg udtalte mig, saaledes som jeg gjorde før, gjorde jeg det af den Grund, at jeg tror, at vi, naar Loven nu foreligger færdig her fra Rigsdagen, kun have et at gøre, alle vi, der have været med at tilvejebringe denne Lov, enten vi ere tilfredse eller ikke tilfredse med den, og det er: loyalt at bringe den ud i Livet og søge at faa det bedst mulige ud af den, saaledes at vi, naar de fem Aar ere gaaede, som denne Lov omfatter, staa med den Erfaring, som det bedst mulig lykkede Forsøg kan give os. Derfor udtalte jeg kun de ganske korte

Ord, som fra min Side og fra mit Partis Side var gode Ønsker for Loven og gode Ønsker for Landarbejderne. Det forbauser mig derfor, at det ærede Medlem for Bælum (H. J. Jensen) kom ind paa en Kritik af Loven, og at han kom ind paa denne gamle Sag at kaste Bøld med Skylden, at spørge om, hvor Skylden for, at denne Lov ikke er bleven bedre, end den nu er, ligger. Det forbausede mig, for efter min Opfattelse røbede det ikke Kærlighed til Loven — i hvert Fald tror jeg, at den Kærlighed er af den Slags, der kvæler. Det ærede Medlem erindrede om, at under Sagens første Behandling her for Aar tilbage, der var det regnet ned over ham, og da jeg var blandt dem, der lod det regne paa det ærede Medlem, saa skal jeg sige det ærede Medlem, at jeg aldeles ikke har skiftet Syn paa denne Sag i den Tid, der er gaaet, men tværtimod finder, at saaledes som det ærede Medlem træder frem i Dag, minder han mig saa paafaldende om sin første Fremtræden paa dette Omraade. Det ærede Medlem var med i Kommissionen til at være det forsigtigst mulige Medlem, til at søge at faa Loven gjort saa ringe som muligt, saa antagelig for de store Hartkornsejere som muligt, saa antagelig for det høje Landsting som muligt, og derfor slog det ærede Medlem af alle Vegne, hvor han kunde, og det var det, jeg bebrejdede ham. Da han tog Ordet her i Tinget under dette Forslags Behandling, var han bleven radikal, da stod det ærede Medlem frem og udtalte sin dybeste Misbilligelse af, at det Resultat, hvori han selv havde en væsentlig Andel, var blevet saaledes, som det var. Det ærede Medlem har fortsat denne Virksomhed. Det ærede Medlem har siddet i Udvalget og staaet her i Salen og anmodet os om i alle hellige Magters Navn ikke at gøre denne Lov saaledes, at Landstinget ikke kunde tage den, at vi endelig maatte være forsigtige, endelig maatte være moderate. Det var det ærede Medlems Ord i Salen og det var det ærede Medlems Ord i Udvalget, og Resultatet af denne Bestræbelse blev, at vi, da Loven gik her fra Folketinget, alle vare enige om — og det blev udtalt ikke alene af mig, men af mangfoldige andre Medlemmer — at saaledes som Loven forelaa her fra Folketingets Side, var den det mindste, man kunde nøjes med; hvis der blev skaaret den mindste Smule af, vilde Loven kun være et Stykke Papir. Denne Anskuelse kom til Orde, hvorvidt den var berettiget eller ej, skal jeg ikke fordybe mig i her, men